

BOLGARIJA

Pred 1SV:

Pomlad, 1879: zborovanje, zaradi Berlinske pogodbe, v Turnovem. Hoteli so obuditi Bolgarijo kot državo, katera je dolgo bila pod **Otomanskim (Turškim)** vplivnim področjem. Na podlagi Evropskega vpliva je država prvotno ostala kot vazalna turškemu cesarstvu skupaj z vzhodno **Rumelio**, Makedonijo...kot je predhodna Rusko-Turška pogodba definirala Bolgarijo.

Sprejmejo ustavo- Turnova ustava:

- svoboda veroizpovedi za vse državljane in tujce,
- brez verske diskriminacije za človeške, politične, ekonomske pravice,
- **enodomski(unicameral)** parlament,
- svoboda govora, novinarstva,
- brezplačna OŠ

Ustava je bila zmaga liberalcev (The Young) nad konzervativci.

Politika pred 1900: razburljivo obdobje

Prvi princ je Aleksander von Battenberg iz Pruske garde v Berlinu. Uveljavi se, ker je bila najljubši nečak ruskega carja Aleksandra II in ker je bil v sorodu z skoraj vsemi Evropskimi kraljevimi družinami.

Princ ukine ustavo in uvede personalni režim z ruskim zaledjem (do 1883). To ga je stalo liberalne in konzervativne podpore. Po krizi z Aleksandrom III, so ga bolgarski nacionalisti prisilili sprejeti združitev vzhodne **Rumelie** z kneževino brez Ruske podpore. Tako se znajde v nemočnem položaju.

1886 so prekinjeni Rusko-Bolgarski odnosi.

Drugi princ Ferdinand, prav tako mlad, neizkušen oficir. Ni imel veliko Ruske podpore, kar je blokiralo njegovo mednarodno prepoznavo.

Stambolov, do 1894 je predsedniški minister. V državi so rusofili in pod ruskim vplivom skrito ter pravoslavno hierarhijo + še Stambolov...vsi ti so proti Ferdinandu in mu preprečujejo strogo vladanje.

1894 umre Aleksander III, takrat pride do priložnosti, da se Ferdinand pomiri z Rusi ter, da se normalizira stanje. Aleksandra III nasledi NicholasII. Ferdinand mu krsti dediča Borisa v pravoslavni veri.

Ferdinand se nato znebi Stambolova, namesto njega je ministerski predsednik Konstantin Stoilov. Ta ustanovi novo konzervativno stranko in je premier do 1899.

Na podlagi tega Ferdinand gradi nov osebni režim...preko kontrole vojnega ministra, oficirjev. Ni pa ukinil ustave od prvega princa Aleksandra.

Ekonomika:

Bolgarija izhaja iz Osmanskega cesarstva kot kmečka država malih posestnikov.

Obrtništvo in nastajajoča manufaktura sta odvisna od Turške vojske in domačega tržišča.

1900 = več kot 80% kmetov s svojo zemljo.

Metode kultiviranja so tradicionalne in primitivne. Industrija napreduje počasi. 1900 = 8 000 delavcev v industriji in 129 000 v obrti.

Ceste se širijo hitreje po zaprtju železniške povezave Orient expres (Dunaj-Konstantinopol). Gradijo se tudi linije ladijskih povezav v Črnem morju.

Izobraževanje:

Dobra mreža OŠ, SŠ, vendar pa nimajo univerz. Izobraženi Bolgari so iz Ruske univerze, pomeben del izobražencev tudi iz Ameriškega kolidža v Konstantinoplu ali pa iz FR ali NEM govorečih institucij. Ti izobraženci imajo po 1878 pomembne pozicije.

Zaradi večjih potreb je 1888 ustanovljena višja šola, ta se 1904 preimenuje v univerzo v Sofiji-vendar ne pokriva vseh disciplin.

1901, Amerika vzpostavi prve diplomatske stike. Charles M. Dickinson je 1. diplomat. Ugotovi, da je Bolgarija naredila velik napredek, saj je bila še pred 20 let uničena zaradi vojn. Bolgarija je takrat naprednejša od Turčije in južne Rusije. 1900 prihaja do preseljevanj kmetov v mesta.

Čas napredka je bil odrezan z 2 vojnama v 5.letih. vzrok obeh je bilo Makedonsko vprašanje. Makedonija je objekt etničnih zahtev Bolgarov in Grkov. 1878 pride še Srbija, ki je videla Makedonijo kot področje za širitev. Vse to nakazuje na bodoči konec Turškega vladanja (Otomanskega). Makedonija je bila etnična mešanica z dodatkom Turkov, Grkov, Bolgarov in Srbov.

Bolgarski Makedonci so 1894 ustanovili revolucionarno organizacijo IMRO. Oni so za drugo avtonomijo znotraj Otomanskega imperija ali pa za združitev z bolgarijo. IMRO najde podporo pri Makedonskih beguncih, Bolgarih, pri vrhovnem Makedonskem komiteju v Sofiji. Ti zadnji imajo vezi v Bolgarski vojski in dvoru.

Za rešitev Makedonskega vprašanja se angažira Evropska moč z Rusijo in Avstrijo na čelu, ker sta najbližje, vendar se tako imenovana Mürzseg reforma kmalu pokaže za nefunkcionalno.

Mladoturška revolucija, 1908, da Avstriji možnost da aneksira Bosno in Hercegovino. To je podžigalo Srbsek in Ruske interese. Takrat Bolgarija razglasi neodvisnost in postavi Ferdinanda za carja.

Rusija podpira Bolgarijo v njeni prošnji po mednarodni prepoznavi.

Pojavi se strah, da bodo Italijanske in Avstrijske sile šle v Albanijo in Makedonijo (zaradi turških vojn). Ustanovi se balkanska liga: Bolgarija, Srbija, Črna Gora, Grčija.

Vojna se začne oktobra 1912. Bolgarija gre proti Turkom na vzhodno Trakijo. Srbija, Grčija, Črna Gora so šle na jug, proti turški vojski v Makedoniji.

Bolgari so hitro napredovali, hočejo zavzet Konstantinopol. Makedonija (zaradi nje je vojna) pade v Srbske in Grške roke.

1913 pride v Londonu do mirovne konference. Konferenca prinese le en sprejet sporazum, o meji Turčije v Evropi – ta naj poteka od Enosa (Aegean sea) do Midia na Črnem morju. Adrianopol je od Bolgarov.

Bolgarija je sedaj imela 3 možnosti:

- pozabiti na izgube v Makedoniji
- stopiti na stran Rusije (ta izvaja arbitražo Londonskega miru)
- neka 3 pot

Stoian Danev, rusofil, je hotel 2 pot. Ferdinand pa izbere 3 pot in napade Srbske in Grške postojanke. Takrat se dvignejo Romuni iz severa... hočejo zasesti Sofijo. Turki vzamejo nazaj Adrianopol. Bolgari se predajo v Bukarešti in Konstantinoplu.

Mir v Bukarešti, 10 avgusta 1913: razdeli večino Makedonije med Srbijo in Grčijo.

Bolgarija dobi le manjši del (Pirin region), del Trakije (Aegean Thrace) do Bolgarsko-Turškega mirovnega ozemlja...kasneje gre tu meja po reki Marici (Maritsa). Romunija dobi Dobrudžo.

V Bolgariji pride do krize. Proti Ferdinandu so Kmečka stranka in socialisti. Ferdinand izbere novega ministra = Vasil Radoslavov. Država si nekoliko opomore in očisti se Ferdinandovo ime. Podpre jih tudi Amerika.

1SV:

1SV Bolgarija vidi kot maščevanje zaradi Makedonije. Antanta ima cilj = izločiti Turčijo iz vojne... tukaj bi lahko pomagal samo Bolgarija. Britanci zato ponudijo Bolgarom Turško Trakijo, Srbski del Makedonije...če bi se Bolgari priključili antanti.

Vendar v Bolgariji... nacionalistična obsedenost z Makedonijo, Ferdinandove vezi z Nemčijo in Avstrijo, pritisk IMRO, itd... zato se Bolgari 1915 priključijo centralnim silam. Bolgarija napade Srbijo.

Decembra 1915 antanta izkrca sile na Saloniki – to postane baza za fronto v Makedoniji. Srbska vojska gre na Kosovo in okrog gora Črne Gore in Albanije do Jadranskih pristanišč, tu jim pomaga antanta. Bolgarska vojska zasedejo vzhodno Srbijo in Makedonijo do meje z Grčijo. Avgusta 1916, Romunija pristopi k antanti...ima željo, da dobi Transilvanijo in druge tamkajšnje dele AO.

Preobrat v vojni je bil vstop Amerike 1917. Kadar so Bolgari pristopili k centralnim silam so zagotovili Ameriki, da prijateljstvo med njima ostane trdno.

Ko je konec 1SV... na podlagi memoranduma se ugotovi/določi, da Bolgarija v 1SV nima enakih ciljev kot Nemčija, katera je krivec za 1SV...čeprav se je Bolgarija priključila centralnim silam. Bolgari so tudi imeli konflikt s Srbijo in zato, da nimajo širših interesov tako kot jih ima Nemčija. Ugotovijo tudi, da se je Bolgarija začela zavedati nevarnosti Nemške dominacije.

Bolgari se upirajo Nem. in Avst. pritiskom, da naj napovejo vojno Ameriki, tako kot so to storili Turki. Vendar Bolgarija ima prijateljske vezi z Ameriko in tega noče narediti... Radoslavov celo pove, da bodo morda zapustili centralne sile. Njegov zadnji uspeh je sodelovanje v Brest-Litovskem miru, 1918.

Radoslavova zamenja Aleksander Malinov. Takratno dogajanje v Bolg. ... kaže, da je celo Ferdinand za mir.

25. sept., v Sofiji, Ferdinand in Malinova vlada...so se odločili, da poiščejo premirje z zavezniki. Stambolski-politični zapornik, je izpuščen iz zapora in celo Ferdinand ga prosi za pomoč pri iskanju rešitve. Stambolski ima namreč vpliv, priznано ime. Blagoev vabi Stambolskega k socialistom (Narrow socialists). Blagoev se je pridružil partiji.

Daskalov se pridruži Radomiru in razglasijo Radomirsko republiko. Pripravljene so iti nad Sofijo. Do 2.okt. ni bilo več Radomirske republike. Premaga jih IMRO.

Bolgarija se je nato morala, na FR. in BRIT. Zahtevo, umakniti iz Grških in Srbskih teritorijev. Čete bolgarske vojske:

- del so jih uporabili proti Turk., Nem., Avstri. Vojski v Dobrudji.
- del čet, postanejo vojaški ujetniki

Nem-Avs. so morali zapustiti Bolgarijo v 4 tednih.

Skrite klavzule (verjetno v mirovni pogodbi) so predvidele začasno zavezniško zasedbo Bolgarskih območij, cest, pristanišč, komunikacij..., razen Sofije.

Med vojnama:

Ponovno vlada Stambolski-do 1923, takrat ga na silo odstavijo in je večino njegovih reform opuščenih.

Tsankova vlada, si da ime demokratična koalicija. Kot mnogi socialisti po 1SV tudi Tsankov vznikne iz socializma, fašizma, nacionalizma. Obrnejo se k Mussoliniju – ta je iskal partnerje za izolirati in razstaviti Jugoslavijo.

Pride do ideje o združevanju kmečke stranke in komunistov proti Tsankovemu fašističnemu režimu. Na podeželju in ob meji z Jugoslavijo so komunisti bolj razširjeni,.

Vendar iz te revolucije ni nič. Kominternina se obrne k IMRO in išče zaveznike na Balkanu.

Po 1SV IMRO pade v krizo in 1934 razpade.

Komunisti so hoteli izvajati teror = beli teror... hočejo ubiti Borisa in Tsankova. A se jim ne posreči.

Vlada Liapcheva...demokratična in ustavna vlada. Hoče izvesti svobodne volitve 1931, a na njih izgubi. Zmaga ljudski blok – demokratična partija.

Nova vlada...najprej jo vodi Malinov, nato Mushanov.

Fenomen tega časa je politični krog Dimo Kazsova imenovan ZVENO.

1934 nova vlada: Kimon Georgijev. Vendar pod pritiskom vojaške lige (rojalisti), 1935 vlada pade. To ustreza kralju Borisu, ki hoče nadaljevati očetovo pot – osebno vlado z oficirji in civilisti, brez politične podlage. To je bila pomembna točka za Bolgarijo. Da bi se Boris izognil namigom, da vpeljuje osebno vladanje, dovoli volitve v parlament, 1938. izid mu da popolno moč in proste roke. Kandidati so bili podvrženi cenzuri.

Pred 2SV:

Nem-Rus. sporazum... Bolgarija ni več v Ruskem interesu, vendar pa ima Bolg. povezave z Nemčijo.

Poleti 1940 pride do prvih teritorialnih pridobitev za Bolgarijo pod Nem. okriljem. Pride do predvojne razdelitve sveta (Hitler-Stalin pakt).

2SV:

Prvi pritisk na Borisa je od Mussolinija...ta hoče pomoč pri zasedbi Albanije. Boris noče pomagati. Drugi pritisk je od Hitlerja.... Pri operaciji Barbarossa, Marita (=napad na Grčijo). Bolgarija mora vstopiti v trojni pakt. Tretji pritisk na Bolgarijo pride iz Amerike, 1941.... Povejo jim za posledice, če bodo sodelovali z nacisti.

Posledice: vez Nem-Bolg. se vedno bolj krha.

Z invazijo Rusije, je Hitler začel razvijati operacijo Marita. Bolgarija bi takrat dobila za nagrado Grško Trakijo med reko Strumo in **Marico (Maritso)**.

Jugoslavija pristopi k trojnemu paktu, zaradi tega pride v Jugoslaviji do »štale«. Zaradi dogajanj v Jug. hoče sedaj Hitler uničiti tudi Jugoslavijo = z operacijo Marita, z napadom na Grčijo.

Po predhodnem dogovoru je Bolgarija bila na Turški meji, da bo branila Nem. levi bok. V samem napadu pa Bolg. ne sodelujejo. 19. aprila gre Boris k Hitlerju, da se dogovorijo kateri del Jugoslavije bo Bolgarija dobila. Jugo. Makedonija je bil minimum. Hitler jim »vrže« še del območja okrog reke Morave. V Grčiji zraven zahodne Trakije hoče Boris še Saloniko in del Grške Makedonije.

Dosežki Pearl Harborja vodita Borisa do še večjih skrajnosti. Na podlagi trojnega pakta napovejo vojno Ameriki in Britaiji, vendar je to le simbolično dejanje.

Konec Borisa pride nepričakovano, avgusta 1943. Odločilen poraz Nem. v Rus. in napredek antante v Italiji...zaradi te negotovosti, pada tudi Bolg. pozicija.

Po 2SV:

Nova vlada = Kimon Gregorijev, vključuje tudi komunistično partijo, kmečko stranko, ZVENO, social demokrate in neodvisne. Originalen program koalicije je bila demokratična obnova Turnove Ustave. Vendar pravi fond moči prihaja iz dogovora Churchill-Stalin (Percentage Agreement)... ta govori, da v Bolg. ima Sovjetska Rusija 75% (kasneje 80%) moči. Bolgarija je morala ta dogovor podpisati in to ji je prineslo Zavezniško kontrolno komisijo (= Allied Control Commission –ACC)

Prvi namen komunistov je bil likvidirati potencialne sovražnike. Natančno število žrtev komunističnega terorja je neznano...vendar se je po padcu komunističnega režima v Bolgariji, novembra 1989...pojavi številka 180 000 med 1944 in 1989.

Kmečka stranka je prva, ki se upre komunistom. Leva struja kmečke stranke (vodja:Dimitrov, imenovan tudi GeMeto) se je uprla Borisovi progermenski politiki. Inspiriran od Stamboliškega...je dimitrov videl kmečko stranko kot nekomunistično stranko, kot stranko povojne Bolgarije, katera bo vzpostavila demokracijo. Njegov napad na komuniste ga strmoglavi in z njim tudi kmečko zvezo.

Vendar pa kmečko zvezo podprejo socialdemokrati in drugi iz koalicije in postaja vedno močnejša.

Osnovno upanje, da se bo lahko vzpostavila demokracija pride s sporazumom iz Jalte 1945.

(...da si bodo lahko narodi svobodno izbrali obliko vlade...)

Volitve, določene za 26. avgust 1945...pride do kritičnih vprašanj, tako v koaliciji kot tudi v ACC.

Zmaga opozicije je sovpadala z Ameriškimi in Britanskimi podpiranji in je dalo upanje da demokracija ima možnosti v Bolgariji.

Zveno (*Link*) ([Bulgarian](#): ЗВЕНО) was a [Bulgarian](#) military and political organization, founded in [1930](#) by army officers. It was associated with a [newspaper](#) of that name.

The *Zveno* members were not [Fascists](#), but they advocated an [etatist](#) and [corporative](#) economy, and were against political parties and the terror of the [IMRO](#), the [Macedonian](#) liberation movement. *Zveno* was also closely linked to the so-called *Military League*, the organization behind a coup in [1923](#), responsible for killing [Prime Minister Aleksandar Stamboliyski](#).

In [1934](#) pro-*Zveno* officers like Colonel [Damyan Velchev](#) and Colonel [Kimon Georgiev](#) seized power and established an [authoritarian](#) regime. Georgiev became Prime Minister. They dissolved all parties and [trade unions](#), and they openly attacked the IMRO. Their government introduced a corporatist economy, similar to that of in [Benito Mussolini's Italy](#). [King Boris III](#), an opponent of *Zveno*, orchestrated a coup through a monarchist *Zveno* member, General [Pencho Zlatev](#), who became Prime Minister (January [1935](#)). In April 1935, he was replaced by a civilian, [Andrei Toshev](#), also a monarchist.

In [1943](#) *Zveno* joined the Anti-[Axis](#) resistance movement, the [Fatherland Front](#). In September [1944](#) the Fatherland Front engineered a coup d'état, accompanied by an uprising, led by the [Communists](#). Georgiev became Prime Minister and Vechev Minister of Defense, and they managed to sign a [ceasefire](#) agreement with the [Soviet Union](#).

In [1946](#), Velchev resigned in protest against the [Bulgarian Communist Party's](#) actions, and Georgiev was succeeded by the communist leader [Georgi Dimitrov](#). *Zveno* continued to resist within the Fatherland Front, but it was by then a puppet organization. It disappeared altogether in [1949](#).

The People's Republic of Bulgaria

After World War II, Bulgaria fell within the Soviet sphere of influence. It became a [People's Republic](#) in 1946 and one of the USSR's staunchest allies. In the late 1970s, it began normalizing relations with Greece, and in the 1990s with Turkey. The People's Republic ended in 1989 as many [Communist regimes](#) in [Eastern Europe](#), as well as the Soviet Union itself, began to collapse. The Bulgarian Communist leader [Todor Zhivkov](#) was removed from power on [10 November 1989](#).

The Republic of Bulgaria

In February 1990 the Communist Party voluntarily gave up its monopoly on power and in June 1990 the first free elections since 1931 took place, won by the moderate wing of the Communist Party, renamed the [Bulgarian Socialist Party](#). In July 1991 a new Constitution was adopted, in which there was a weak elected President and a Prime Minister accountable to the legislature.

The anti-Communist [Union of Democratic Forces](#) took office and between 1992 and 1994 carried through the privatization of land and industry, but accompanied by massive unemployment and economic difficulties. The reaction against economic reform allowed BSP to take office again in 1995, but by 1996 the BSP government was also in difficulties, and in the presidential elections of that year the UDF's [Petar Stoyanov](#) was elected. In 1997 the BSP government collapsed and the UDF came to power. Unemployment, however, remained high and the electorate became increasingly dissatisfied with both parties.

On [June 17, 2001](#) [Simeon II](#), the son of Tsar Boris III and head of state as the Tsar of Bulgaria from 1943 to 1946, won a narrow victory in the democratic elections held. The king's party - [National Movement Simeon II](#) ("NMSII") - won 120 out of 240 seats in Parliament and overturned the two pre-existing political parties. Simeon's popularity declined during his four-year rule as Prime Minister, and BSP won the elections in 2005.

Since 1989 Bulgaria has held multi-party [elections](#) and privatized its economy, but economic difficulties and a tide of corruption have led over 800,000 Bulgarians, most of them qualified professionals, to emigrate.

History of Communist Bulgaria

The **History of Communist Bulgaria** encompasses the period of Bulgarian history between [1944](#) and [1989](#). During this time, the country was known as the **People's Republic of Bulgaria** (PRB) ([Bulgarian](#): *Народна република България*) and was under the administration of the [Bulgarian Communist Party](#) (BCP). BCP transformed itself in [1990](#), changing its name to [Bulgarian Socialist Party](#), and is currently part of the governing coalition government. Bulgaria was an [Eastern Bloc Soviet satellite state](#) during the [Cold War](#), a member of the [Warsaw Pact](#) and the [Comecon](#).

Stalinism

Since the [World War II](#) ended, Bulgaria was ruled by [Georgi Dimitrov](#), a [Stalinist](#), until his death in [July 1949](#). There have long been suspicions that Dimitrov's sudden death in [July 1949](#) was not accidental, although this has never been proved. It coincided with Stalin's expulsion of [Tito](#) from the [Cominform](#), and was followed by a "Titoist" witchhunt in Bulgaria. This culminated in the [show trial](#) and execution of the Deputy Prime Minister, [Traicho Kostov](#). The elderly Kolarov died in [1950](#), and power then passed to an extreme Stalinist, [Vulko Chervenkov](#).

The process of [industrialization](#) was accelerated to the point of unsustainability, agriculture was [collectivised](#), and peasant rebellions crushed. About 12,000 people passed through labour camps between end of the World War II and Stalin's death in [1953](#).^[1] The Orthodox Patriarch was confined to a monastery and the Church placed under state control. In [1950](#) diplomatic relations with the [USA](#) were broken. The Turkish minority was persecuted, and border disputes with [Greece](#) and [Yugoslavia](#) revived.

Yet, Chervenkov's support base even in the Communist Party was too narrow for him to survive long once his patron, Stalin, was gone. In March [1954](#), a year after Stalin's death, Chervenkov was deposed as Party Secretary with the approval of the new leadership in Moscow and replaced by the youthful [Todor Zhivkov](#). Chervenkov stayed on as Prime Minister until [April 1956](#), when he was finally dismissed and replaced by [Anton Yugov](#).

The Zhivkov era

"The friendship between the Soviet and the Bulgarian people — indestructible for eternity", a [1969](#) Soviet stamp commemorating the 25th anniversary of the Socialist Revolution in Bulgaria

[Todor Zhivkov](#) ruled Bulgaria for the next 33 years, being completely loyal to the Soviets but pursuing a more moderate policy at home. Relations were restored with Yugoslavia and Greece, the labour camps were closed, the trials and executions of Kostov and other "Titoists" (though not of [Nikola Petkov](#) and other non-Communist victims of the [1947](#) purges) were officially regretted. Some limited freedom of expression was restored and the persecution of the Church was ended. The upheavals in [Poland](#) and [Hungary](#) in [1956](#) were not emulated in Bulgaria, but the Party placed firm limits and restraints to intellectual and literary freedom to prevent any such outbreaks.

Yugov retired in [1962](#), and Zhivkov then became Prime Minister as well as Party Secretary. In [1971](#), with the adoption of a new Constitution, Zhivkov promoted himself to Head of State (Chairman of the State Council) and made [Stanko Todorov](#) Prime Minister. Zhivkov survived the Soviet leadership's transition from [Khrushchev](#) to [Brezhnev](#) in [1964](#), and in [1968](#) again demonstrated his loyalty to the Soviet Union by taking part in the invasion of [Czechoslovakia](#). Bulgaria became generally regarded as the Soviet Union's most loyal Eastern European satellite. In 1968, Todor Zhivkov unofficially requested that Bulgaria join the Soviet Union as its 16th Republic^{[[citation needed](#)]}. Leonid Brezhnev, however, rejected that request.

Fall of the Communist regime

Although Zhivkov was never a despot in the Stalinist mould, by [1981](#), when he turned 70, his regime was growing increasingly corrupt, autocratic and erratic, with a brief period of relative liberalisation coming to an end that year when his daughter [Lyudmila](#) died. This was shown most notably in a bizarre campaign of forced assimilation and persecution against the ethnic Turkish minority (comprising 10 percent of the total population), who were forbidden to speak the Turkish language^{[[citation needed](#)]} and were forced to adopt Bulgarian names. Many Bulgarian Turks fled to [Turkey](#), and the issue strained Bulgaria's economic relations with the West.

By the time the impact of [Mikhail Gorbachev](#)'s reform program in the Soviet Union was felt in Bulgaria in the late 1980s, the Communists, like their leader, had grown too feeble to resist the demand for change for long. In November [1989](#), demonstrations on ecological issues were staged in Sofia, and these soon broadened into a general campaign for political reform. Part of the [Bulgarian Communist Party](#) leadership, realizing the need for urgent change, reacted promptly by deposing the decrepit Zhivkov and replacing him with foreign minister [Petar Mladenov](#), on November 10, 1989. This swift move, however, gained a short respite for the Communist Party and prevented revolutionary change. In [February 1990](#) the Communist Party voluntarily gave up its absolute hold on power and, in June [1990](#), the first free elections since [1931](#) were held, thus paving Bulgaria's way to multiparty democracy.